

4. nedeľa po Trojici, PPZ Žirovce a Mudrovce, 28.6.2026

VIAC, NEŽ ZVUK ZVONOV

Lukáš 6,36–42 ³⁵*Ale milujte svojich nepriateľov, čiňte dobre a požičiavajte, nič neočakávajúc za to, a vaša odplata bude hojná a budete synovia Najvyššieho, lebo On je dobrotivý aj k nevďačným a zlým.* ³⁶*Buďte teda milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec.*

O posudzovaní

³⁷*Nesúďte a nebudete súdení; nepotupujte a nebudete potupení; odpúšťajte a bude aj vám odpustené.* ³⁸*Dávajte a bude vám dané. Mieru dobrú, natlačenú, natrasenú a vrchom nasýpanú dajú vám do lona; lebo akou mierou meriate, takou vám bude namerané.*

³⁹*Povedal im aj podobenstvo: Či môže vodiť slepý slepého? Či nepadnú obaja do jamy?*

⁴⁰*Nie je učeník nad učiteľa, ale dokonalejší bude každý, keď bude ako jeho učiteľ.* ⁴¹*Prečo vidíš bratovi v oku smietku, keď vo vlastnom oku nebadáš brvno?* ⁴²*Ako môžeš povedať bratovi: Brat môj, dovoľ, vyberiem ti smietku, ktorú máš v oku, keď ty nevidíš brvno vo svojom oku? Pokrytec, vytiahni najprv brvno z vlastného oka, a potom uvidíš, ako vybrať smietku, ktorá je v oku bratovom.*

Tento text uzatvára tzv. **Ježišove reči na rovine** (Lk 6,20–49), ktoré sú Lukášovou paralelou k Matúšovým Rečiam na vrchu. Kľúčovým veršom tohto textu je verš 36: ³⁶***Buďte teda milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec.*** Nejde o jednorázový skutok. Nejde tu jednorázový prejav milosrdenstva v určitom momente. Ak by sme doslova chceli preložiť grécky text, potom by sme čítali: *Staňte sa ľuďmi, ktorých život čoraz viac odzrkadľuje milosrdný charakter nebeského Otca.* Ježiš tu nedáva nový morálny zákon. Nehovorí: „*Pokúste sa byť lepšími ľuďmi.*“ Hovorí o tom, kým Boží ľud je. Kto patrí nebeskému Otcovi, ten sa postupne stáva podobným svojmu Otcovi. Z identity vyrastajú morálne hodnoty. Zo vzťahu vyrastá spôsob života. **Milosrdnými máme byť preto, že milosrdenstvo patrí k charakteru nášho nebeského Otca a my Mu cez Pána Ježiša patríme tiež!**

Najprv vstupujeme do vzťahu a potom zo vzťahu prichádza spôsob života. Ani nikto z nás, ako rodičia, sme našim deťom nehovorili: „*Gabi, správaj sa ako Beňová!*“, alebo „*Tomi, správaj sa ako dieťa rodiny farárovcov!*“ Aj keď je pravda, že to niekedy naši z okolia pocítili □ □Predpokladám ale, že nikto z nás takýmto spôsobom nevychováva svoje deti. To prvé, čo ponúkame ako rodičia deťom, je vzťah dôvery a lásky. A postupne prichádzajú od nich reakcie – vidíte, ako sa na vás hrajú, ako preberajú slová, gestá, reakcie na ľudí a k ľuďom.

Raz mi jeden p.šofér autobusu povedal, že najradšej vozí deti z Herľan v dni, kedy domov cestuje náš syn. Keď som sa ho opýtala, prečo, povedal: *Keď nastúpia deti v Herľanoch, on zapne rozprávku a všetky deti okolo neho sa pozerajú a nebehajú, neskáču a nekričia.* Verte, že nikdy sme mu niečo také neprikázali □ □A verím, že podobne to vidíte aj na svojich deťoch.

Atmosféra rodiny, hodnoty, ktoré sa v nej žijú, a vzťahy, ktoré v nej deti zakúšajú, postupne formujú ich charakter. V tom dobrom, aj v tom zlom.

Pán Ježiš hovorí niečo podobné. Ak sme Božími deťmi, keď nás Pán Boh skrze Krista prijal za svoje deti a vierou nás priviedol do spoločenstva so sebou, potom máme postupne nadobúdať podobnosť s Ním. Nie z donútenia. Ale preto, že žijeme s Ním.

Veľmi často sa v mnohých biblických textoch sústredíme na to, čo by sme nemali robiť, alebo čo by sme mali robiť. To ale nie je dôležité. Ak ostaneme pri tomto chápaní Božieho

Slova, stane sa časom pre nás bremenom, alebo ospravedlnením našej pomyselnej dokonalosti a spravodlivosti. **Tento dnešný biblický text je toho krásnym príkladom.** Koľkokrát sme sa už sústredili a snažili pochopiť a vysvetľovať, čo to znamená milovať nepriateľov, nesúdiť, odpúšťať, dávať. No to nie je podstatou. Aj tak to každý vysvetlí a pochopí podľa svojich vlastných schopností a predpokladov, podľa svojho chápania a vnímania textu, podľa miery svojej viery, či možno lepšie odvahy viery. To, čo nám Pán Ježiš hovorí, je, že vzťah s nebeským Otcom je zdrojom premeny. Čím viac poznávame Jeho milosrdenstvo, tým viac sa ono stáva spôsobom nášho života. Nosnou témou Biblie je **žiť spôsobom, ktorý zrkadlí Boží spôsob konania a správania sa k človeku.**

Práve to, ako my, Božie deti, žijeme v tomto svete, je najsilnejším evanjeliom, ktoré nesieme. Je to alebo evanjelium pomýlené a pokrútené, ak zdôrazňujeme správanie človeka. Alebo je to jedinečné evanjelium plné lásky, ktoré zdôrazňuje Božie konanie. **Aké evanjelium nesieme tomuto svetu?**

Jedinečné pamiatky posvätenia zvoníc v našom cirkevnom zbore sú určitou výzvou, ktorá možno nie vždy zaznie. Keď v minulosti zvonice stavali, nebolo to pre nejakú ozdobu obce, ani preto, že ľudia nemali kam dať peniaze. Zvony mali v každej obci jedinečnú úlohu. Oznamovali radosť narodenia, smútok pri pohreboch, nebezpečenstvo, ale aj zvolávali k bohoslužbám. Ich hlas sa stal hlasom, ktorý sprevádzal život celej obce.

Dnes nám viac menej zvony a zvonice ostali ako určitý merač času života obce. No o to viac je dôležité, aby sme v tom čase, ktorý plynie, prinášali posolstvo evanjelia svojím životom, ktorý je nám vymieraný. Aj dnes, keď zaznejú zvony, pripomenú nám, že uplynul ďalší úsek nášho života. Ako sme ho využili? A ešte možno jedna paralela - Aj my sme živými Božími zvonmi v tomto svete. A každý úder nášho srdca, ale aj myšlienky, slová a skutku majú ukazovať Boží charakter. Sme hlasom evanjelia vo svete. **Sme?**

Prijmime výzvu dnešnej Pamiatky posvätenia zvonice „³⁶**Bud'te teda milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec.**“ Nech aj táto obec, a cez nás všetkých aj celý náš cirkevný zbor počuje a cíti ozvenu Božieho milosrdenstva v nás. Nezabudnime: **Žiť kresťanský život neznamená zviditeľňovať seba, ale nášho nebeského Otca!** Amen.